

multigen med Hensyn til dets Indhold og dets Enkeltheder være Et og Andet at sige imod det, men i Almindelighed vil Udvalget erkjende, at det er et Forslag, der har en rigtigere og fornuftigere Tendens og en rimeligere Begrændsning end det, som fremkom fra Regjeringens Side. Det er dette væsentlig modfat og gaar i en langt rigtigere Retning, og da Thinget som sagt enstemmig har vedtaget det, kan det ikke falde Finantsudvalget ind, selv om det skulde have en Grændring ved en og anden underordnet Bestemmelse, da at gjøre denne gjældende. Saaledes har Stillingen været, og vi ere selvfølgelig enige i, da Thinget allerede enstemmig har sluttet sig til Forslaget, at finde det naturligt, at Thinget fremdeles bliver enigt i paa denne Maade og under denne Form at fastholde Forslaget og derved at unde de lavere tillede Embeds- og Bestillingsmand et Tillæg, som det ogsaa lod til, at Alle vare enige i, at de behøvede for næste Finantsaar.

Finantsministeren: Jeg tillod mig strax at gjøre en Indsigelse, blot for en Ordens Skyld, mod en Ytring af den ærede Ordfører, om at Regjeringen ved at stille det Forslag, som angaar Medhjælpssummerne, skulde have tilegnet sig Indholdet af det Forslag, der fremkom fra ærede Medlemmer, der ikke hørte til Finantsudvalget, og som blev antaget ved 2den Behandling. Den ærede Ordfører maa der have sagt mere, end han vistnok selv har villet, thi han kan ikke have overhørt de forskellige Udtalelser, der have fundet Sted fra min Side, der tilstrækkelig klart betegne den Grændse, indenfor hvilken Regjeringen har holdt sig. Regjeringen har sagt, at det Forslag, der fremkom til 2den Behandling, maatte, hvis Thinget tilegne sig det, gaa til Forhandling i Landstinget, og hvis Landstinget og Folkethinget enedes om en Lønningsforhøielse paa Finantsloven vilde der ikke, det antog jeg for givet, være nogen Banstuelighed for et saadant Forslags Sanction. Men deraf følger paa ingen Maade, at Regjeringen tilegner sig dette Forslags Indhold. Jeg tillod mig at betegne det saa tydelig som mulig, hvor slet jeg ansaa Indholdet for at være, idet jeg henviste Enhver, der ønskede at kjende min Mening, til at sammenligne det Forslag, der er fremkommet fra de ærede Medlemmer, med Regjeringens Forslag. Jeg betegne det da tilstrækkelig tydelig, men jeg brugte ikke saa stærkt et Udtryk som i Dag, hvilket den ærede Ordfører har tvunget mig til at bruge, for at han skulde komme fuldstændig ud af sin Bildfarelse. Jeg henviste imidlertid ved 2den Behandling ikke blot til den Forskjel, der var mellem det Forslag, der laa for, og det Forslag, som det ærede Thing havde standset; jeg betegne det tillige udtrykkelig den skarpe Grændse, der afskiltte det Forslag, til hvilket Regjeringen ikke vilde stille Ændringer, men som den vilde over-

lade ærede Medlemmer selv at bringe Konsekvens i, og det Punkt, hvorpaa Regjeringen naturlig kunde stille Forslag, fordi det var det Punkt, hvortil der i forrige Samling var stillet Forslag. I Øvrigt skal jeg ikke følge den ærede Ordfører i hans Betragtning over de politiske Forhold. Jeg tror, at det Resultat, der fremkom ved den Beslutning, Flertallet i Folkethinget har taget ved at standse det af mig indbragte Lønningsforhøielsesforslag, tilstrækkelig har vist sin Uholdbarhed i hele den eiendommelige Situation, der har udvillet sig deraf, og som har ført til, at der maatte indbringes Forslag til Forandring af denne Beslutning. Det ærede Finantsudvalg vilde ikke selv gjøre det og vilde ikke en Gang forhandle Sagen, men der fandtes jo Medlemmer, hvis Plan neppe kan have været de Herrer ubekjendt, og som have været i Stand til at gjøre, hvad Finantsudvalget ikke vilde.

Ordføreren: Det Sidste forstaar jeg ikke, da mine Udtalelser aldeles ikke have givet Anledning dertil; derimod maa jeg sige med Hensyn til den ærede Ministers øvrige Udtalelser, at jeg udtrykkelig begrændede mine Ord til „for saa vidt Indholdet angik“ altsaa at Regjeringen nok — det har jeg aldrig tvivlet om — ønskede et større Tillæg og Tillæg til de høiere Lønninger, men at den, for saa vidt som Indholdet angik, har modtaget dette Forslag og selvfølgelig, naar Et skal være, enten Dette eller Intet, efter hele Stillingen ifølge min Opfattelse har gjort dette „Noget“ til Sit. (Finantsministeren: Aliter en Misforstaaelse). Jeg veed virkelig ikke, om jeg har forstaaet den ærede Minister rigtig, naar jeg antager, at han ikke har nogen Mening om Forslaget, men først vil søge sin Mening hos Landstinget. Jeg vil sige, det er meget beklageligt at forhandle med en Regjering, naar den ikke kan udtale sin Mening om et Forhold som det foreliggende, thi det gjør Forhandling næsten umulig. Man siger: Det kommer først an paa, hvad Landstinget vil, forinden Regjeringen kan sige, om den har nogen Mening eller ikke. Forhandling maa næsten høre op, naar Forholdet stiller sig saaledes. Jeg kan ikke forklare mig det, og jeg er overbevist om, at en stor Del af Thingets ærede Medlemmer heller ikke kunne forklare sig det paa anden Maade, naar der da skal være Mening deri, end ved at sige, at naar Regjeringen skal vælge mellem dette Lovforslag eller intet, og den da fastholder Forslaget, saa er Forslaget for saa vidt Regjeringens baade i Indhold og paa det Sted, hvor det staaar.

Finantsministeren: Ja, det ærede Medlem er, tillad mig at sige det, virkelig meget tungnem. Sagen er jo simpelthen den, at Regjeringen har sagt sin Mening i denne Sag saa bestemt som muligt ved at indbringe Forslaget, og